

**ת"פ 40090/4 - גד זאבי, גיורא אדרת ועו"ד אורן אדרת, מיכאל צ'רנוי
נגד מדינת ישראל**

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו

23 יוני 2016

ת"פ 40090-04 מ.י. פרקליטות המדינה-מח' כלכלית נ' זאבי ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא

המבקשים

1. גד זאבי

גיורא אדרת ועו"ד אורן אדרת

2. מיכאל צ'רנוי

על-ידי ב"כ עווה"ד ירון קוסטלביץ, יואב סגל ויבגני

ברספוב

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד מיכל סיבל-דראל

החלטה

כללי

1. בפני בקשה לפסיקת הוצאות בהתאם לנ庭ב המשפטי הקבוע בסעיף 80 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין; סעיף 80**) וזאת לאחר שביום 21.10.15 זכו המבקשים בדיון.

המבקשים ושני נאים נספים הועמדו לדין בשנת 2004, תוך שהמשיבה ייחסה להם עבירות של קבלת דבר במרמה בניסיבות מחמירויות, ניסוין לקבלת דבר במרמה בניסיבות מחמירויות וUBEIRUT LFI חוק איסור הלבנת הון.

בתמצית, נטען בכתב האישום כי המבקשים והנאומים הנוספים קשו קשרו במסגרת המבקשים ירכשו במשותף לחברת W&C מנויות חברת "בזק" בהן החזיקה, תוך הסתרת חלקו של המבקש 2 ברכישה, והציג המבקש 1 כרכוש יחיד. נטען, כי המבקשים פועלו באופן של מרמה כפולה הן כלפי גורמי משרד התקשרות מהם קיבל המבקש 1 התר לרכישת אמצעי שליטה בחברת "בזק", והן כלפי קונסורציום הבנקים, מהם קיבל המבקש 1 הלוואה למימון הרכישה, מבלי שגילה כי מקור ההון העצמי הנדרש מעבר למניות, הינו מכיספי הלהלואה שניתנה לו על-ידי המבקש 2. עבירות הלבנת הון הן פועל ויצא של עבירות המרמה שיוחסה למבקשים, שהיא עבירה מקורה.

עמוד 1

ביום 21.10.15 ניתן פסק דין של בית המשפט המחויזי (כב' השופט מודריך) במסגרת זוכו המבקשים מכל אשמה, וביום 9.12.15, שעה שהמשיבה לא הגישה ערעור על פסק הדיון, הפרק פסק הדיון לחלוות.

עיקרי טענותיו של המבקש 1

2. הן בבקשתה והן במהלך הדיון התייחס המבקש ל"סוג" הזיכוי שנייתן, וצוין כי מדובר בזכוי מלא, תוך שבית המשפט דחה את כל רכיבי תחת המשיבה, וקיים את גרסת המבקש במילואה. הוסבר, כי המבקש לא העביר את אמצעי השליטה ב"זק" למבקש 2, וכי נקבע כי הנסיבות החיצונית להסכם לא מוכחות קיומה של תכנית נסורת לרכישת משותפת או ליצירת מצב זיקה מסוימת של המבקש 2 ביחס למניות "זק" (עמ' 75 לפסק הדיון). עוד צוין, כי טענת המשיבה למרמה כלפי קונسورציום הבנקים נדחתה אף היא על-ידי בית המשפט, תוך שנקבע כי לא הוכחו מכך צב כלפי קונسورציום הבנקים הן בעניין מקורות המימון העצמי, הן בעניין הבעלות והשליטה בחברות של המבקש, והן בעניין הבעלות בחברת "פא"י" וחטיבנה בשווין.

ה המבקש עמד על שתי העילות הרלוונטיות לפסיקת פיצוי לפי סעיף 80.

ביחס לעילה הראשונה - הוסבר כי נוכחות קביעות בית המשפט ניתן לומר כי לא היה יסוד לאשמה בעניינו של המבקש, וכי שיקול דעתה של המשיבה בהגשת כתב האישום היה שגוי, אך שעם סיום החקירה היה מקום להורות על סגירת התיק, ולא להגיש כתב אישום. המבקש מסתמך בטענה זו, בין היתר, על קביעות בית המשפט בעמ' 113 לפסק הדיון, שם צוינו הדברים הבאים: "לכן כאשר נפל חשד שבעל היתר להחזיק במניות בזק מכיר בסתר ולא היתר מן המניות הללו לאחר שאין לו היתר, הדבר מצריך חקירה ודרישת. אולם בסיום החקירה בוודאי התברר ש מבחינה מעשית ההתנהלות בין הצדדים לא פגעה כהוא זה באינטרסים חיוניים של מדינת ישראל וגם לא באינטרסים כלשהו של הבנקים. בירור טענת המрма היה לכן בעיקורו ערטילאי".

ביחס לעילה השנייה - לפיה ניתן לפסק פיצוי גם בהתקיים "נסיבות אחירות המצדיקות זאת", הוסבר כי מדובר במשפט אשר הצריך חקירה ממושכת של עשרות עד' תביעה, התמודדות עם טענות מורכבות והתייחסות למעלה מ- 1000 מוצגים שהוגשו על-ידי המשיבה, רובם ככולם, מסמכים עבי כרס. לצורך הדוגמא, צוין כי רק חקירתו הנגדית של המבקש על-ידי המשיבה התפרשה על פני כ- 1328 עמודי פרוטוקול, ונמשכה כ- 18 ישיבות שהתקיימו במשך תקופה של 22 חודשים. נטען, כי שעה שמדובר בהליך פלילי שהתנהל במשך 14 שנה (כולל את זמן החקירה) ופגע באופן קשה ובלתי הפיך בשמו הטוב ובמוניינן של המבקש (ופורטו בהקשר זה מספר רב של ראשי נזק בהיקף כספי עצום), יש מקום לפסיקת הפיצוי המקסימלי גם לפי חלופה זו.

באשר לסכום הפיצוי - הוסבר כי מדובר בתיק בו התקיימו כ- 147 ישיבות, תוך שה המבקש שילם לצוות ההגנה במשפטו סך כולל של כ- 8.5 מיליון ל"נ, כך שהסכום הקבוע בתקנות אינו משקף ولو 3.5% מהסכום שהוצע בפועל.

עיקרי טענותו של המבוקש 2

3. המבוקש 2 העלה טענות דומות לאלה שעלו בטעונו של המבוקש 1, הן לעניין אי נחיצותו של ההליך הפלילי בהתאם לקביעות בית המשפט בפסק הדין, הן לעניין התמשכות ההליכים, הן לעניין הסבל וunei הדין שהוא מנת חלקו של המבוקש וקרוביו, והן לעניין שיקולי צדק כלליים המתקיימים במקרה דנן.

עו"ד קוסטליץ הדגיש כי יש לראות את קביעות בית המשפט בפסק הדין ככאלה שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת עם הפרשנות אשר ניתנת להן בדיעד, על-ידי המשיבה במסגרת תגובתה לבקשתה. כך הסביר, כי בית המשפט נתן אמון בעדויות עורכי הדין של הצדדים, לפיה לא הייתה כוונת מרמה; וכך נקבע, כי לא התקיימה מזימת הונאה או התנהלות בלתי חוקית.

הmbוקש הדגיש, כי ההוצאות שהוציאו למימון שכר טרחתו היו בהיקף של מיליון דולר, וכן גם הנזקים שנגרמו לו במהלך שנות המשפט הממושכות, כך שיש להורות על פסיקת הפיצוי המקסימלי הקבוע בתקנות, שאף הוא "מוגרך" כלשהו של ב"כ המבוקש.

עיקרי תשובה המשיבה לטענות המבוקש

4. המשיבה מפנה להלכה שנקבעה בבית המשפט העליון בע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 73 (2002) (להלן - **הלכת דבש**), ועל בסיסה טענה כי אין די בזיכוי נאשם בדיון על- מנת להקים עילה לפסיקת פיצויים בהתאם לסעיף 80.

לשיטת המשיבה, פסק הדין שנייתן על-ידי בית המשפט רצוף טיעיות משפטיות, אשר אלמלא נפלו, היה ההליך מסתומים בהרשעה. כך לדוגמא, נטען כי המבוקשים זוכו אף שנקבעו ממצאים לפיהם התקיימים בהם היסוד הנפשי הנדרש לעבירות המרמה. עוד נטען, כי בית המשפט קבע כמצוא עובדתי כי הסתרת זיקתו של המבוקש 2 לעסקת המניות נבעה מחשש שחשיפת הזיקה תגרום לסיכון עסקה, ודוי היה בכך על- מנת לקבוע כי התקיימים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה של קבלת דבר במרמה.

עוד נטען, כי נוכח הממצאים שנקבעו, ניתן היה להרשיע את המבוקשים בעבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה, על-פי הוראותיו של סעיף 26 לחוק העונשין שכן לעניין ניסיון - אין נפקא מינה אם עשית העבירה לא הייתה אפשרית מחמת מצב דברים שהמנסה לא היה מודע לו או טעה לגבי. מכאן, וכך נטען, שקיומה של עבירה הניסיון איננו מותנה בתתקיימות האובייקטיב של מצאים כוזבים למשרד התקשות ולكونסורציום הבנקים. אפשרות זו מתחזקת במיוחד נוכח ממצאיו העובדיים של בסקtin המשפט באשר לאונטנסיביות פעילותם של המבוקש 2 להסתתרת חלקו בעסקה, דבר המלמד גם על מטרת השלמת ביצועה של עבירת המרמה.

בפי המשפט היו טענות רבות לעניין טיעיות שנפלו בפסק הדין, אולם נוכח עמדתי כפי שתබואר בהמשך, אינני סבור כי יש מקום לפרטן בהרחבה, ואסתפק בכך שאצין כי אלה נוגעות לקביעות בית המשפט בדבר הזכות שניתנה ל厴בוק להמלצת על דירקטוריום; לפרשנות הרואה לחוק "הבזק" ולפרשנות הרואה של "צון הבזק".

באשר לקביעת בית המשפט כי בירור טענת המרימה היה ערטילאי - צוין כי מדובר באמירה "סתומה מההו" של בית המשפט בשלבי הכרעת הדין, ולא ניתן להסיק ממנה את אותה מסקנה המפורשת בבקשת המבקרים. מכל מקום, הוסבר כי אף אם מבחינה מעשית, במועד סיום החקירה, לא נגרם נזק על-ידי המרימה שיויחסה ל厴בוקים בכתב האישום, הרי שהדבר נבע מסיבות שאין תלויות במבקרים, ואינו בהם כדי להשליך על שאלת שיפוי בגין הוצאות הגנתו.

בנסיבות אלה, סבירה המשפטה כי לא מתקיים, ولو אחת משתי העילות המפורטוות בסעיף 80, ועל כן יש מקום לדוחות את שתי הבקשות.

דיון והכרעה

5. הבקשה מבוססת על הוראות סעיף 80(א) לחוק העונשין, אשר יוצר מסלול ייחודי לפסקית פיצוי בגין עוול שנגרם לאדם במעצר או מאסר, ולSHIPי בגין הוצאות שהוציאו לשם הגנתו, וזה לשונו:

80. (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראתה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא למצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאיסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית-המשפט; במשפט שמנוהל קובל רשיי בית-המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

מלשון החוק נלמד כי נאשם זוכה ווותר לקבלת הוצאות הגנה מאוצר המדינה, לצורך להוכחת התקיימותה של אחת משתי עילות: הראשונה - "לא היה יסוד לאשמה", והשנייה - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

6. בעניין **דבש** קבע בית המשפט העליון את אמות המידה הרלוונטיות לבחינת התקיימותן של העילות.

באשר לעילה של "לא היה יסוד לאשמה" - נקבע כי על בית המשפט לבדוק את תשתיית הראיות שהייתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל הגיעו לכל מסקנה אם היה יסוד להעמדתו לדין של פלוני, דהינו - יש לבדוק באורח אובייקטיבי אם חומר החקירה שהייתה בפני התביעה עobar להגשת כתב האישום היה מעלה אצל טובע סביר צפיה כי יש בו ראיות לכואורה לבסם הרשעה.

באשר לעילה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" - נקבע כי לשונה עמו מה, יש לפרש כהוראה המקנה שיקול דעת נרחב לבית המשפט, לפסק פיצוי על פי שיקולי צדק.

וכך נקבע בע"פ 7826/96 **ריש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(1) 496, 481 (1997):

"לא בcoli בחר המחוקק, בעניין הנדון, ביטוי עמוס, שאין לו צורה ואין לו מידה, כמו 'נסיבות אחרות'. הביטוי נולד עמוס על-מנת שיישאר עמוס. הוא נמנה על משפחה של ביטויים עמוסים, כמו צדק, מוסר, תקנות הציבור, סבירות, משמעת, קלון ועוד. יש הקוראים להם בשם מושגי שטחם. העמימות של ביטויים אלה היא טעם החיים שלהם. הם אמרו לרחף, בלתי מוגדרים, מעל הכללים. אסור לקצץ את כנפיהם ולכלואו אותם בכלוב של כל נוקשה. כל זה עלול להרוג אותם".

ראה גם דברי השופט חשיין בעניין דבש:

"העליה הראשונה נבנתה מחומרים נוקשים וקשיים ואילו העילה השנייה נבנתה מחומרים רכים וغمישים. פירוש: הנסיבות הצדיקות שיפוי ופיצוי תהיינה רחבות בתחום התפרשותן מן הנסיבות של העילה הראשונה. תוצאות העילה השנייה לא תהיינה בהכרח תוצאות משפחת הנסיבות של "לא היה יסוד", ויכולות הן שתהיינה תוצאות יותר גמישות יותר" (שם, פסקה 51).

פסקית בית המשפט העליון התקיימה לשלווש קטגוריות בסיס אשר אף שאינן בגדר רשותה סגורה, יש בהן כדי לסייע לבתי המשפט בבודם להכريع בשאלת הזכאות לפיצויים, כמו גם בקביעת שיעור הפיצויים ההולם את המקרה: (א) תוצאות שעניין הליכי המשפט בכללם - כדוגמת **התmeshcot ההליך**, התנהלות הצדדים **ונסיבות הזכוי**; (ב) תוצאות הקשורות בנאשם עצמו (חיצונית למשפט) - כגון **סבל ועינוי דין חמורים שחווה**, או פגעה שנגרמה לו או לקרוביו בשל ההליך; (ג) שיקולי מדיניות משפטיים - חוקתיים, מוסדיים, תקציביים ושיקולי צדק כלליים [ראו ע"פ 5695/14 **אלקادر נ' מדינת ישראל** (2.9.2015); ע"פ 303/02 **חמדאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(2) 559-558 (2003); עניין דבש, בעמ' 106-118].

באשר לנסיבות הזכוי והשפעתן על הזכאות לפיצוי נקבע כי מקום בו קובע בית-משפט בלשון ברורה כי הנאשם לא עשה את המעשה המוחcus לו בכתב-האישום כי-אז קרובה להניח, בכפוף לחריגים, שבית-המשפט יזכה אותו בשיפוי ובפיצוי (עניין דבש, פסקה 62).

מן הכלל אל הפרט

7. לאחר שבחןתי את הנתונים הרלוונטיים להכרעה, ונתתי דעתתי לטיעוני הצדדים, סבורני כי אין מקום להידרש להתקיימותה של העילה הראשונה, שכן בנסיבות העניין, די בהתקיימותה של העילה השנייה על

מנת להוביל למסקנה בדבר זכאותם של המבקרים לפיצוי.

أسباب:

עסקין במשפט מורכב במיוחד אשר נמשך כ-12 שנה, במסגרת התקיימו כ- 147 ישיבות, הוצגו ראיות בהיקף של אלפי מסמכים, **והסתומים באופן של זיכוי מוחלט** תוך שבית המשפט קובע כי אין בכלל אותן עדויות ומסמכים כדי להוכיח את לב ליבו של כתב האישום - כוונת המרמה של המבקרים.

טענות המשיבה אין מתמקדות בסוג הזכוי, אלא בטעויות משפטיות או בטעויות בהסקת מסקנות, אשר נפלו לשיטתה בפסק הדין. טענות אלה הן, במובhawk, טענות של ערעור, ומשבcharה המשיבה שלא להעמיד קביעות אלה ב מבחן עריכת הערעור, וכן ח העובדה כי בסופו של יומ פסק הדין משקף זיכוי מוחלט, אינני סבור כי יש בהן להשליך באופן משמעותי על בחינת זכאות המבקרים לפיצוי במסגרת העילה השנייה.

אקט הוגש כתב אישום הוא בבחינת איירוע מכונן בחיו של הנאשם, וניתן לראותו ככח היוצר טלטלה של ממש, תוך שהוא נאשם מתחילה, מאותה נקודת זמן, להפנות את מרצו ומשאביו להתחזדלות עם האשמות המופנו כלפיו. כמובן שעוצמת הטלטלה והשפעתו של הוגש כתב האישום על הנאשם משתנה בהתאם למגנון נסיבות ובהן: גילו; אופיו; מצבו האישוי, היעדרו או קיומו של עבר פלילי; התמיכה לה הוא זוכה מסביבתו וטיב העבירה המיוחסת לו.

כך לדוגמא לא ניתן בהכרח לגזר גירה דומה בין סיטואציה בה פלוני מואשם בעבירה רכוש קלה, לבין סיטואציה בה אלמוני מואשם בעבירה סמי חמורה.

בר依 כי השלכותו של אקט הוגש כתב האישום אין מסתכמות אר ורך באותה טלטלה אישית, אלא מתרפרשות גם אל מחוזות אחרים: הנאשם נאלץ לשלם עבור הגנתו; להתמודד עם אוירה ציבורית אשר לעיתים אינה מבינה בשוני התרבותיים בין "נאשם בעבירה" לבין "מורשע בעבירה"; להתמודד עם השלכות המשפחתית; להתמודד עם השלכות עסקיות היוצאות לבוא לידי ביטוי בהימנעות גופים שונים מהתקשרות עסקית עד ל"מצוי הבירור המשפטי" וכמובן שאין מדובר ברשותה סגורה.

חשוב להזכיר כי אין לראות בהשלכות המפורחות ככאלה הצרכות לרפות את ידיה של התביעה במאציה למיגור הפשע, אלא כמחדודות ומדגישות את חותמת הזרירות המוטלת על כתפיה של התביעה הכללית, והנגזרת מסמכותה הרחבה.

פועל יוצא של השלכות הוגש כתב אישום הקשור בctrine ניהול ממוקד של ההליך הפלילי, זאת מתוך כוונה לצמצם את אותן השלכות ולתוחם אותן לתקופה קצרה ככל שנית. הדברים רלוונטיים לכל ההלכים הפליליים,

וביתר שאת - להליכים בהם הנאים נתונים במעצר, או להליכים בהם היקף "ההשעות הנלוות" הוא נרחב ומשמעותי. ברור כי לעתים, בתיקים מורכבים ורחבי היקף, לא ניתן לקיים הליך בזק, ויש לנחל את ההליך באופן מוקף, גם אם ממשר, זאת מתוך מטרה לאפשר לצדדים את יומם ולאפשר להם להציג את מלאה הראיות הנדרשות להכרעה.

בבואי לבחון את נסיבותו של המקרה שבפני, סבורני כי ניתן להצביע על נסיבות המתישבות עם פסיקת בית המשפט העליון ומצדיקות פסיקת פיצויים, ובהן: (א) סוג הזכי - זיכוי מוחלט (ב) מורכבותו יצאת הדופן של המשפט; (ג) משכו של המשפט; (ד) ההשלכות האישיות שיש לניהול משפט מסווג זה על כל נ羞ם. אזכיר לדוגמא כי המבחן 1 נחקר נגדית משך 18 ישבות שהתקיימו במהלך תקופה של כשנתיים, ודומני כי אין צורך להרחיב בדבר המתח והדריכות המאפיינים תקופה בה מצוי נ羞ם בחקירה נגדית. דוגמא נוספת ניתן לראות בכך כי עיקוב היציאה מהארץ שהוזע בעניינו של מבחן 2 אשר עמד בתקופו משך למשך שנים מושタルים; (ה) העובדה כי המבקרים הם דמויות מרכזיות בעולם העסקים, וכتب האישום שהוגש נגדם מיחס להם עבירות שנעברו לכואלה במסגרת התנהלותם העסקית; (ו) ההשלכות הכספיות של ניהול הליך בהיקף האמור ובמשך שנים ארוכות, גם ביחס למימון ההגנה שהסביר כי עלותה - כמיליוני שקלים.

צוין כי הממסמכים שהגישו המבקרים עולה כי הנזק ישיר שנגרם להם בעקבות העמדתם לדין נאמד ב מיליון שקלים, וזאת מעבר לתשלום לעורכי דין (אשר רק בעניינו של המבחן 1 נאמד בלמעלה מ-8 מיליון שקלים), אולם בשים לב לעובדה כי אנו נמצאים במישור דיני של "הוצאות הגנה", ולא בתביעה אזרחות לא ראיית להידרשו להכרעה בסוגיה זאת.

על יסוד האמור לעיל, ומוביל להידרשות לשאלת עצמתה של התשתית הראיתית שהייתה בידי המשיבה עברה להגשת כתב האישום, הגעתי למסקנה לפיה יש מקום לפצצת את המבקרים בהתקיימן של "נסיבות אחרות מצדיקות זאת".

8. בכל הנוגע לסכום הפיצוי, צוין כי על פי הסדר הקבוע בסעיף 80 לחוק העונשין ותקנות שהותקנו מכוחו [תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר) תשמ"ב - 1982] קיימת הגבלה על שיעורו, ביחס ל证实 פיצויים בנזקן.

תקנה 9 לאותן תקנות מורה כי הוצאות ההגנה יקבעו בהתאם למפורט בתוספת, שם נקבע כי הפיצוי בגין היישיבה הראשונה יוגבל לסכום של 4,587 ₪, ובGEN כל ישיבה נוספת נספחת לסכום של 1,376 ₪.

בhinint העובדה כי מעבר לישיבה ראשונה התקיימו עוד כ-146 ישיבות עומד הסכום על 3,483 ₪ לכל מבחן.

בהתאם לתקנה 9(ב) וככל שבית המשפט משתכנע כי "...**בנסיבות הענין מן הצדק קבוע לעצור או**

לנאמם תשלום הוצאות بعد שכר טרשת עורך דין גבוהה מזה שנקבע בפריט המתאים בתוספת, רשאי הוא לקבוע סכום גבוהה יותר בשיעור שלא יעלה על חמישים אחוזים מהסכום הקבוע באותו פריט".

בענייןינו, אין חולק כי מדובר בהוצאות הגנה של **מיליוני שקלים** (ראה התצהירים שהוגשו ומסמכיו רואין החשבון), אך שעל יסוד האמור לעיל, ראוי לעשות שימוש בסמכותי ולקבוע כי הפיצוי הכללי לכל המבקש יעמוד על סכום של 308,224 ש"ח, סכום שאף הוא רחוק מלהשקף את הוצאות האמת.

התשלום יבוצע תוך 60 יום.

.9. בשווי ההחלטה ראייתי לצין כי במסגרת הבקשות, וכך עלה אף בדיון, הצהירו המבקשים כי בכוונתם לתרום את כל סכומי הפיצוי שייפסקו לטובتهم בהילך זה, ועלתה אף הצעה קונקרטית להעברת התרומה לעמותות המטפלות בנוער בסיכון. שעה שהמדינה עמדה על התנגדותה לפיצוי המבקשים, והחלטה הניתנת כתעmina תולדה של פשרה, לא ניתן לחיב המבקשים לקיים את השזהה, אולם ניתן לצפות כי בסופו של יום -vr. יעשה.

המצוירות תשליך העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, 23.6.16, בהיעדר הצדדים.

בני שגיא, שופט